

Неонові боги (Темний Олімп #1)

КУПИТИ

Чемна і слухняна мамина донечка Персефона живе своїм життям і обдаровує всіх своєю чарівною сонячною усмішкою доти, доки за збігом обставин, тікаючи з чергової вечірки, куди змушена ходити на прохання матері, не опиняється на березі Стіксу. Переходити на той бік заборонено, але з цього боку її переслідують два незнайомці однозначно з ненайдобрішими намірами. Яке рішення ухвалити? Як врятуватися? І яку роль відіграє Аїд у перетворенні дівчинки-сонечка спершу на сирену, тоді на темну королеву, а зрештою — на богиню? «Спокусливо й винахідливо... Гарячий роман-переможець»,

— Publishers Weekly «Дотепне переосмислення міфу про Персефону та Аїда, здатна заінтригувати історія кохання, яку обов'язково потрібно придбати»,

— Booklist «Цей сучасний переказ історії про Аїда й Персефону може багато чого запропонувати шанувальникам романтики, які шукають трохи “темніший” роман»,

— Library Journal Детальніше про книгу

Книга «Неонові боги» — це реалістичний ретелінг грецьких міфів із тропами романтичного фентезі від письменниці Кейті Роберт. Персефона Дімітріу втомилася бути для всіх хорошою та «зручною». Деметра, мати головної героїні, наполягає, щоб донька відвідувала всі вечірки у Верхньому місті, однак дівчині це остогидло. Персефона часто тікала від запальних вечорів до галереї статуй Тринадцятиох правителів Олімпу. На цих величних постаментах можна в деталях побачити кожного могутнього володаря, крім одного. Обличчя Аїда приховує вуаль і дівчина зробила б усе, щоб її зірвати. Вона планує втечу й прагне дізнатися, як виглядає привид Олімпу... 18+. Книга містить детальний опис пікантних сцен. Рейтинг 3,7 на Goodreads із понад 272,3 тис. оцінок. Рейтинг 4,2 на Amazon із понад 23,3 тис. оцінок. Перша книга серії Dark Olympus була номінована Goodreads Choice Award 2021 у категорії Readers' Favorite Romance. Модернізований переказ античної міфології

Колись Аїд володарював Нижнім містом, але його династія вже давно вимерла разом із ним. Це лише чутки, однак говорять, що короля душ більше немає в живих: на його територію ніхто не заходить, а сама місцина належить Зевсу. Відтак контроль над Олімпом мають дванадцять людей, які формально входять до складу Тринадцятиох правителів. «Бог» — це спадковий титул, а коли господар мороку не мав дітей, то й звання передавати нікому. Минуло

багато років, і надприродна сила колишніх небожителів стала лише легендою. Сучасні представники «вищих сутностей» тільки й вміють, що гратися в політиків, плести інтриги й влаштовувати світські заходи. На одній такій вечірці Зевс оголосив, що налаштований завершити канонічний тандем і знайти нову Геру. Його погляд зупинився на Персефоні Дімітріу...

За своє життя Зевс мав трьох дружин, а тепер кістки нещасних тліють у трунах. Головна героїня Neon Gods не бажала подібної долі. Її руки почали тремтіти, серце калатати, а нутрощі стискатися від думки, що свобода для неї стане недосяжною мрією. Якщо вона вийде заміж, то не залишить Верхнє місто, поки не народить Зевсу первістка... Гарячий та динамічний New Adult роман

З книгою «Неонові боги» Кейті Роберт запрошує читачів до світу, що нагадує нашу реальність, але зі своїми правилами. Історія побудована за древніми античними легендами в сучасному сетингу: тут немає місця для надприродного й магічного. Авторка розкриває сутність величних богів через їхніх нащадків та «обраних», що керують Олімпом. Відтак Зевс залишився головним правителем, який дозволяє собі виходити за межі доброчесності. Він робить пропозицію Персефоні, хоч здогадується, що дівчина не бажає такого союзу. Героїня у відчаї намагається знайти втіху й підтримку, а пошуки приводять до чоловіка, існування якого було під питанням...

Купити «Неонові боги» варто поціновувачам історій, де розгортається боротьба за владу, між персонажами існує шалена хімія, а пікантні сцени просочені еротикою та пристрастю. «Це було неймовірне читання, і я з нетерпінням чекаю на наступну частину Electric Idol»,

— із відгуку авторки інстаграм-сторінки [palo.santo.and.pages](https://www.instagram.com/palo.santo.and.pages)

Розділ I

Персефона

— Як же я ненавиджу ці вечірки.

— Краще б матері цього не чути.

Кидаю погляд через плече на Психею.

— Ти ж також їх не зносиш.

Я вже втратила лік заходам, на які мати затилювала нас упродовж останніх років. Для неї це — наче гонитва за черговою перевагою, черговою фігуркою в шаховій партії, правила якої відомі лише їй. Певно, було б легше це витримувати, якби я не відчувала себе однією із цих самих фігурок.

Психея підходить до мене та злегка підштовхує плечем.

— Так і знала, що знайду тебе тут.

— Це просто єдине тут місце, яке я можу стерпіти.

Навіть попри те, що, по суті, галерея статуй є власне втіленням пихи, це відносно проста зала — якщо саяливу мармурову підлогу й вишукані сірі стіни можна назвати простими, — у якій колом стоять тринадцять постаментів на повний зріст. Кожен зображає одного з Тринадцятьох правителів Олімпу. Блукаючи по фігурах поглядом, я мовчки їх перелічую — Зевс, Посейдон, Гера, Деметра, Афіна, Арес, Діоніс, Гермеса*, Артеміда, Аполлон, Гефест, Афродита, — перш ніж повернутися до останньої статуї. Від очей її приховує чорна вуаль, що сягає підлоги й стелиться шлейфом навколо основи постаменту. Проте навіть через тканину не можна не помітити його широких плечей і гострих пік корони, що прикрашає чоло. Мої руки так і сверблять зірвати цей покров, щоб нарешті побачити його обличчя.

Аїд.

За кілька швидкоплинних місяців я нарешті відвоюю свою свободу, втечу із цього міста й більше не повернуся. У мене не буде іншого шансу дізнатися, який вигляд має привид Олімпу.

— Чи не дивно, що вони так і не знайшли йому заміни?

Психея пирхає.

— Скільки разів ми вже порушували цю тему?

— Та годі тобі. Ти ж і сама знаєш, що це дивно. Вони — Тринадцятеро, яких насправді лише дванадцять. Аїда вже давно з ними немає.

Аїд — правитель Нижнього міста. Принаймні був ним колись. Це спадковий титул, а вся їхня династія вже давно вимерла. Наразі Нижнє місто технічно підпорядковується Зевсу, як і вся решта, але з того, що мені доводилося чути, він на той бік річки ніколи й носа не потикає. Здолати Стікс важко з тієї ж причини, що й покинути Олімп: кажуть, що кожен крок відчуватиметься так, ніби твою голову розколюють навпіл. Ніхто добровільно на таке не здатен. Навіть Зевс.

Особливо зважаючи на те, що жителі Нижнього міста навряд чи кинуться вицілювати йому дупу так само, як це роблять тут, у Верхньому. Тож навіщо упрягатися у весь цей дискомфорт — і нічого не отримати натомість? Не дивно, що Зевс уникає тієї місцини, як і всі ми.

— Аїд — єдиний, хто ніколи не навідував Верхнього міста. Гадаю, він відрізнявся від решти.

— Ні, не відрізнявся, — категорично заперечує Психея. — Легко собі таке уявити, коли його вже нема, та й титулу його також. Але всі Тринадцятеро однакові, навіть наша матір.

Вона має рацію — я знаю, що це так, — проте не можу втриматися, щоб не пофантазувати. Я простягаю руку, але зупиняюся, не даючи пальцям торкнутися обличчя статуї. Мною просто керує хвороблива цікавість до цієї мертвої спадщини, а це не варте тих проблем, що можуть спіткати мене, якщо я піддамся спокусі й зірву таємничу вуаль. Тож я опускаю руку.

— Що задумала наша мати цього разу?

— Не знаю. — Психея зітхає. - От би Каллісто була тут. Лише вона вміє їй протистояти.

Наша мати — Деметра, і коли нас заштовхнули в цей сяйливий світ Тринадцятьох, я та три мої сестри навчилися пристосовуватися кожна по-своєму. Бо все тут таке яскраве й екстравагантне, що спочатку можна й не помітити, яке воно гниле зсередини. Тут або адаптуєшся, або тонеш.

Я взяла на себе роль чемної доньки, що завжди слухається, і завдяки цьому у Психеї є можливість тихенько займатися своїми справами, не привертаючи до себе уваги. Еврідіка з погано прихованим відчаєм чіпляється за будь-який прояв життя чи веселощів. А Каллісто? Каллісто ж протистоїть матері із силою та завзяттям гладіаторки. Вона радше зламається, аніж прогнеться, і тому мати дозволяє їй не відвідувати цих обов'язкових заходів.

— Це на краще. Якщо Зевс почне підбивати до неї клинці, вона може йому й зацідити. Тоді не оберемося проблем. Єдиний мешканець Олімпу, який може дозволити собі вбити когось, не зіткнувшись з наслідками — начебто — це знову ж таки Зевс. Уся решта має дотримуватися законів.

Психея здригається.

— Він щось дозволяв собі з тобою?

— Ні, — хитаю головою, все ще споглядаючи статую Аїда. Ні, Зевс не чіпав мене, проте на останніх декількох прийомах, які ми обоє відвідували, я постійно ловила на собі його погляд. Саме тому сьогодні навіть спробувала уникнути заходу, але мати все одно практично виштовхала мене за двері, змусивши супроводжувати її. Привернути увагу цього чоловіка — не до добра. Бо це завжди призводить до однакового результату: жінки залишаються зломленими, а Зевс, закінчивши з ними, живе собі далі, як нічого не було — не отримуючи натомість навіть негативних заголовків у пресі. За ці роки проти нього було висунуто одне-єдине офіційне звинувачення, але й те більше нагадувало цирк, бо зрештою жінка зникла ще до того, як справа дійшла до суду. Найоптимістичніший сценарій припускає, що вона якимось чином спромоглася втекти з Олімпу; більш реалістичний — що поповнила список Зевсових жертв.

Тож ні, краще уникати його за будь-яку ціну.

І робити це було б значно легше, якби моя мати не була однією з Тринадцятих.

Знайомий звук клацання підборів, що спритно наближаються, відлунюючи на мармуровій підлозі, змушує моє серце прискоритися. Мати завжди крокує так, наче йде на битву.

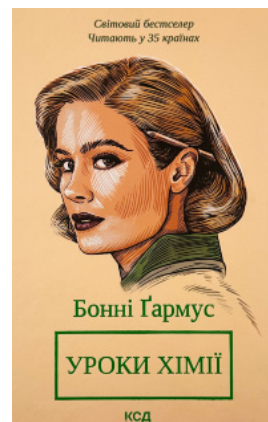
Рекомендована література

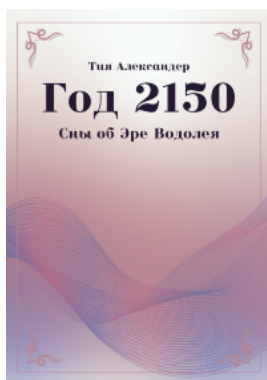
Записано на кістках.
Друге розслідування

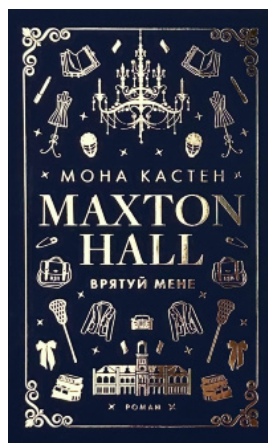
Позбудься звички бути собою.
Зміни власне мислення

Уроки хімії

Год 2150. Сны об Эре
Водолея

Макстон-хол. Книга 1:
Врятуй мене

Останній лист

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ